

בה גט לדחות במקצת. ובחד צד מהני בה מאמר לקנותה במקצת.

ולכן גט אחר גט, לא דחי. דהא דחה ליה גט קמא את כל חלק המקצת שבכח גט יבמין לדחות.

וכמו כן מאמר אחר מאמר לא קני, דהא קני ליה מאמר קמא את כל המקצת שביכולת המאמר לקנות.

אבל, גט אחר מאמר, ומאמר אחר הגט —

האי מילתא, גט קא דחי. והאי מילתא, מאמר, קני.

ולכן, אין המקצת שדוחה הגט, מונע לקנות את המקצת השני, שנקנה על ידי המאמר.

ורבנן החולקים על רבן גמליאל, וסוברים יש גט אחר גט, סברי:

כל חד וחד מן היבמים, תקינו ליה רבנן הן גט והן מאמר, ותיקנו זאת בכל יבמה ויבמה.

ולכן אין לכל אחד אלא את כוחו העצמי, ואין הגט שלו יכול לדחות את כל כח הגט של שאר היבמים, ואין מאמרו יכול לדחות את כח המאמר של שאר היבמים.

והוא הדין שאין ליבם אחד כח לדחות את כחם של השאר בצרותיה של היבמה, ולא מועיל לו אלא מה שהוא עשה [גט או חליצה] באותה יבמה שהוא עשה בלבד.

וחזורת הגמרא להסביר את דברי רבן גמליאל:

וכאן, אי אמרת דמספקא ליה לרבן גמליאל הרי הביאה האמצעית הזאת צריכה להחשב כביאה בתחילה שאין לאחריה דבר. כי ממה נפשך: אם המאמר הראשון מהני לקנות לגמרי את היבמה הראשונה, תו לא מהני הביאה השניה והגט שבשלישית מידי.

ואם מאמר שנעשה בראשונה לא קני מידי, הרי הביאה שנעשתה בשניה ביאה כשרה היא, והיא נחשבת כנעשית בתחילה, כי למאמר שלפניה אין כל משמעות [על הצד שאינו קונה מידי, אליבא דרבן גמליאל]. ואם כן, תו לא מהני גט בשלישית מידי. כי אחרי בעילה כשרה אין כלום.

וכן למאמר הנעשה בשלישית, אין כל תוקף אי מספקא ליה לרבן גמליאל בגט אי דחי. כי גם כאן נאמר ממה נפשך:

אי גט קמא לא דחי מידי, הביאה בשניה ביאה כשרה היא, ואין אחריה כלום, ולא מהני המאמר הנעשה לאחריה ביבמה השלישית.

אלא, אמר אביי: לעולם פשיטא ליה לרבן גמליאל דגט דדחי במקצת ומאמר דקני מקצת.

והלכך, ביאה שאחר גט, או שאחר מאמר, אינה בתחילה. ולפיכך יש אחריה כלום.

ולפי זה, יש גט אחר מאמר, ויש מאמר אחר גט. ומאי טעמא אמר רבן גמליאל דאין גט אחר גט ואין מאמר אחר מאמר, על אף שגט אינו דוחה לגמרי, ומאמר אינו קונה אלא במקצת?

מיהו, אמור רבנן — הא יבמה, בחד צד מהני